

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 569/2025-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 1Tos/76/2025-84 z 26. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. septembra 2025 bez zastúpenia advokátom domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a nebyť trestne stíhaný za čin, za ktorý už bol právoplatne odsúdený podľa čl. 50 ods. 5 ústavy a čl. 40 ods. 5 listiny, a práv na slobodu podľa čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru uznesením krajského súdu o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

II.

2. Sťažovateľ bol uznaný vinným z pokusu zločinu ublíženia na zdraví, ktorého sa dopustil v júli 2022. Za to mu bol uložený trest odňatia slobody na štyri roky. Sťažovateľ požiadal o podmiennečné prepustenie z výkonu tohto trestu. Okresný súd jeho návrh zamietol, keďže nemožno očakávať, že sťažovateľ v budúcnosti povedie riadny život, keďže sťažovateľ bol od roku 2002 13-krát súdne trestaný, viackrát bol vo výkone trestu odňatia slobody, pričom dvakrát, v roku 2005 a v roku 2009, bol podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, no v oboch prípadoch sa v skúšobnej dobe neosvedčil. Sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu krajský súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením zamietol. Stotožnil sa so záverom okresného súdu, že nemožno očakávať, že sťažovateľ v budúcnosti povedie riadny život. Riziko recidívy je vysoké, keďže sťažovateľ má sklony k páchaniu trestnej činnosti a účel trestu z hľadiska prevencie

sa pri predchádzajúcich odsúdeniach minul účinkom, keďže sťažovateľ opakovane páchal trestnú činnosť, a to aj napriek viacnásobnému podmiennečnému prepusteniu z výkonu trestu odňatia slobody.

III.

3. Sťažovateľ porušenie ústavných práv identifikuje v tom, že súdy vychádzali výlučne z jeho predchádzajúcich odsúdení a nezohľadnili zmeny v jeho správaní spočívajúce v tom, že sa vo výkone trestu odňatia slobody správa úctivo. Okrem toho výkon trestu negatívne vplýva na jeho rodinu, keďže matka jeho detí pre finančnú situáciu nezvládla ich výchovu a deti boli umiestnené v detskom domove. Podľa sťažovateľa súdy rozhodli na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnili. Ďalej odkazuje na závery rozhodnutí súdov a literatúry o význame podmiennečného prepustenia a to, že ústav na výkon trestu jeho prepustenie odporučil. Sťažovateľ je toho názoru, že prognóza jeho správania po prepustení z výkonu trestu nemôže byť založená len na jeho trestnej minulosti.

IV.

4. Čo sa týka namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, treba uviesť, že úlohou ústavného súdu nie je preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, a ani odpovedať na otázku, či malo byť žiadosti sťažovateľa o podmiennečné prepustenie vyhovené. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či má súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľný charakter, teda či nie je výsledkom zjavného právneho omylu. V súlade s materiálnym prístupom k ochrane ústavnosti bolo zohľadnené aj uznesenie okresného súdu, ktoré s napadnutým uznesením krajského súdu tvorí z hľadiska predmetu ochrany jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

5. Z ústavy nevyplýva právo na to, aby bolo vyhovené návrhu odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Posúdenie splnenia zákonných podmienok je na úvahe súdu (II. ÚS 222/2019), pričom z § 66 Trestného zákona vyplývajú viaceré materiálne a vzájomné súvisiace podmienky podmiennečného prepustenia: (i) odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a (ii) možno očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na zaradenie odsúdeného do výkonu trestu. Z uznesení súdov je zrejmé, že rozhodujúce pre úvahu o nesplnení podmienok na podmiennečné prepustenie bolo to, že sťažovateľ bol v relatívne krátkej dobe viackrát súdne trestaný a viackrát vykonal trest odňatia slobody s tým, že bol dvakrát podmiennečne prepustený, pričom sa ani v jednom z týchto prípadov v skúšobnej dobe neosvedčil.

6. Táto úvaha všeobecných súdov zodpovedá podmienkam, pre ktoré nemožno sťažovateľa prepustiť z výkonu trestu odňatia slobody tak, ako ich stanovuje § 66 Trestného zákona. Opakované postihnutia konania sťažovateľa trestom odňatia slobody podľa Trestného zákona, ktoré predchádzali výkonu súčasného trestu, odôvodňujú záver, že rozhodnutie krajského súdu nie je zjavne mylným výkladom § 66 Trestného zákona a rozumne odôvodňuje to, že od sťažovateľa nemožno očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. To vylučuje,

že by namietané uznesenie krajského súdu predstavovalo porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu. Úvaha všeobecných súdov, ktorá zohľadňuje osobitosti trestnej minulosti sťažovateľa, a predovšetkým to, že sťažovateľ sa dvakrát v priebehu skúšobnej doby po podmienечnom prepustení z výkonu trestu neosvedčil, rozumne odôvodňuje záver o tom, že v tomto štádiu výkonu trestu nie je daný dôvod na jeho podmienечné prepustenie. Pri rozhodnutí neboli zohľadnené len predchádzajúce odsúdenia sťažovateľa, ale aj jeho konanie počas skúšobnej doby podmienечného prepustenia.

7. Nemožno dospieť k záveru, že by zohľadnenie predchádzajúcich odsúdení sťažovateľa v namietanom rozhodnutí krajského súdu predstavovalo porušenie základného práva nebyť trestne stíhaný za čin, za ktorý už bol sťažovateľ právoplatne odsúdený. Výsledkom rozhodnutia o neprepustení sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody totiž nie je jeho opätovné trestné stíhanie. Preto nemožno dospieť k záveru o porušení jeho základného práva podľa čl. 50 ods. 5 ústavy (čl. 40 ods. 5 listiny). Obdobne nemožno dospieť k záveru o porušení práva sťažovateľa čl. 5 dohovoru, keďže k obmedzeniu jeho osobnej slobody v súčasnosti dochádza na základe ústavnou sťažnosťou nenamietaných rozhodnutí, na základe ktorých mu bol uložený trest odňatia slobody. Vylúčené je aj porušenie práva podľa čl. 13 dohovoru, ktoré musí nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie o porušení iného práva chráneného dohovorom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. septembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu